

Kirké állatai

(Les animaux de Circé)

Mindenünnen láthatatlan szél fúj
levelek súlyos hátát emelgeti.
Az évszakok szorításában mélyet
lélegzik az erdő: szeretné elérni
az idők peremét, hol minden kiderül
szeretné már látni az öröklét kékjét.
Mi gyorsabban pusztulunk mint a fák
földre szegezett szemmel megyünk
a tölgyek árnyékában, páfrányok közt
át a vaddisznók túrta tisztásokon.
Mint Kirké állatai, leszegett fejjel
zavart szégyenünkben megalázó
szenvedélyeinket rágcsálgatjuk
— hogy elvegye szánk keserűségét a nyár
kelyhének alján egy kis mézet kínál.

Schumann

Árnyékom ottmaradt a Rajna közepén.
Látlak, Clara, kicsim, ahogy a gyerekekkel
távolról jössz utánam az eszmélet
partján. Add a kezed, hadd fogjam mindkét
kezet, mely táncra bírta Eusebiust,
Florestant, az egész vígadó menetet
és titokzatos madarakat, tavaszt hozott
a kották fekete-fehér erdejébe.

Már nem hallom az eksztatikus zenét
mely, mint a folyók torkolata, eziüst
és arany hangokból tágul örökkévalóvá.
Arcodon olvasom a kitartott, hamis
akkordot, melyet a nappalok súgtak
mely véletlen s a szemedben vár rám
— az emberi zene emlékét.